RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
28. juni 2000 *

I sag T-338/99,

Lily Karoline Schuerer, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, München (Tyskland), ved advokaterne H.J. Winzen og M. Angermaier, München, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Steil, 12, rue d'Anvers,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og P.M. Cossu, Juridisk Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om, at det fastslås, at Rådet har tilsidesat EF-traktaten som følge af, at det ved beregningen af størrelsen af sagsøgerens pension anvendte en justeringskoefficient for Tyskland, der ikke var fastsat på grundlag af leveomkostningerne i Berlin,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

1 I medfør af artikel 82, stk. 1, andet afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) korrigeres alderspensionerne med den justeringskoefficient, der er fastsat for det land, hvor den pensionsberettigede godtgør at være bosiddende. I henhold til vedtægtens bilag XI fastsættes de nationale justeringskoefficienter på grundlag af leveomkostningerne i den enkelte medlemsstats hovedstad.

2 Indtil oktober 1990 var Bonn hovedstad i Forbundsrepublikken Tyskland, og følgelig blev justeringskoefficienten for Tyskland fastsat på grundlag af leveomkostningerne i denne by.

3 Efter Tysklands genforening blev Berlin landets hovedstad den 3. oktober 1990.

4 Kommissionen forelagde Rådet forskellige forslag til forordning om fastsættelse af justeringskoefficienten for Tyskland på grundlag af leveomkostningerne i Berlin.

5 Den 19. december 1994 udstedte Rådet forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 3161/94 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 1994 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 335, s. 1). Forordningens artikel 6, stk. 1, fastsætter med virkning fra den 1. juli 1994 en justeringskoefficient for Tyskland baseret på leveomkostningerne i Berlin og indfører særlige justeringskoefficienter for Bonn, Karlsruhe og München.

6 Sagsøgeren, der er forhenværende tjenestemand og pensioneret fra Kommissionen, og som bor i Tyskland, anser sig for krænket ved, at justeringskoefficienten for Tyskland efter landets genforening blev beregnet på grundlag af leveomkostningerne i Bonn indtil den 30. juni 1994.

Retsforhandlinger og parternes påstande

7 På den baggrund har sagsøgeren anlagt denne sag ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 1. december 1999.

8 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Rådet har overtrådt EF-traktaten ved, at det fra den 3. oktober 1990, da Berlin blev Tysklands hovedstad, på sagsøgerens pension anvendte justeringskoefficienten for Bonn og ikke justeringskoefficienten for Berlin.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

9 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 20. januar 2000 har Rådet påstået sagen afvist i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.

10 I formalitetsindsigelsen har Rådet formuleret følgende påstande:

— Sagen afvises, da det er åbenbart, at den ikke kan admitteres.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Ved skrivelse af 3. marts 2000 har sagsøgeren frafaldet fremsættelse af bemærkninger vedrørende afvisningspåstanden.

Formaliteten

12 I medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om en formalitetsindsigelse, medmindre Retten bestemmer andet. I denne sag anser Retten sig for tilstrækkeligt oplyst ved sagens akter, hvorfor mundtlig forhandling er ufornøden.

Parternes argumenter

13 I formalitetsindsigelsen har Rådet først gjort gældende, at for så vidt som stævningens påstand kan opfattes som et krav om annullation af Rådets retsakter, må påstanden afvises for påkendelse, da de anfægtede retsakter — reglerne om fastsættelse af justeringskoefficienter for samtlige tjenestemænd og forhenværende tjenestemænd samt øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber — er af retsanordnende karakter og ikke berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Rådet tilføjer, at de pågældende forordninger hidrører fra tiden før 1994, således at den frist, som gælder for at anlægge sag i medfør af artikel 230, stk. 5, EF, under alle omstændigheder er udløbet.

14 Herefter gør Rådet gældende, at for så vidt som stævningens påstand bør fortolkes som et krav om, at Rådet har gjort sig skyldig i retsstridig passivitet, må

sagen også afvises på dette grundlag, da den tager sigte på udstedelse af en forordning, ligesom sagsøgeren endda har undladt at opfordre Rådet til at handle, hvilket er i strid med artikel 232, stk. 2, EF.

15 Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at Rådets beslutning om at intervenere til støtte for Kommissionen i den sag, der førte til Rettens kendelse af 1. december 1991 i sagen Schuerer mod Kommissionen (sag T-81/99, Sml. Pers. II, s. 1193), samt Rådets afvisning af, jf. dets begæring om at måtte intervenere i denne sag, at korrigere sin fejlagtige forordning, åbner en søgsmålsmulighed.

Rettens bemærkninger

16 Det skal påpeges, at stævningens påstande tager sigte på, at det »fastslås, at Rådet har overtrådt EF-traktaten ved, at det fra den 3. oktober 1990, da Berlin blev Tysklands hovedstad, på sagsøgerens pension anvendte justeringskoefficienten for Bonn og ikke justeringskoefficienten for Berlin«. Henset til, at det ikke tilkommer Fællesskabets retsinstanser at fremsætte principerklæringer (jf. Rettens kendelse af 10.2.1994, sag T-468/93, Frinil mod Kommissionen, Sml. II, s. 33, præmis 36 og 37, og Domstolens dom af 9.6.1998, forenede sager T-171/95 og T-191/95, Al m.fl. og Becker m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 803, præmis 37), kan denne påstand ikke tages under påkendelse.

17 Imidlertid forklarer sagsøgeren i stævningen (punkt 6), at sagen er anlagt på grundlag af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF).

18 I medfør af artikel 19, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, som finder anvendelse i sager for Retten i medfør af samme statuts artikel 46, stk. 1, og artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i Rettens procesreglement, skal en stævning angive bl.a. søgsmålets genstand, påstandene og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene.

19 Uafhængigt af, hvilket ordvalg der benyttes, skal denne angivelse være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at gennemføre den retslige efterprøvelse. Såfremt et søgsmål efter de nævnte bestemmelser skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen (jf. Rettens kendelse af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49, og Rettens dom af 24.2.2000, sag T-145/98, ADT Projekt mod Kommissionen, Sml. II, s. 387, præmis 66).

20 Selv om man velvilligt skulle fortolke stævningens påstand som en påstand om annullation, måtte det fastslås, at sagsøgeren ingen steder angiver, hvilken retsakt eller hvilke retsakter der påstås annulleret.

21 Sagsøgeren begrænser sig således til i stævningen — uden yderligere præcisering — at henvise til den »påklagede foranstaltning« (punkt 2), til »Rådets ulovlige forordning« (punkt 3), til »Rådets aktuelle beslutning« (punkt 5), til »Rådets afvisning af at berigtige sin fejlagtige forordning« (punkt 5), til de »ulovlige forordninger« (punkt 8), til Rådets afvisning af »at berigtige sine mangelfulde forordninger« (punkt 8) og til »[Rådets] beslutning om at bibeholde sine fejlagtige forordninger« (punkt 9).

22 Under disse omstændigheder må det fastslås, at stævningen ikke opfylder de formelle krav ifølge artikel 19, stk. 1, i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i procesreglementet.

23 Hvad mere er, må det også fastslås, at selv om — som Rådet har troet — stævningen tog sigte på annullation af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3736/90 af 19. december 1990 om korrektion med virkning fra den 1. juli 1989 og tilpasning med virkning fra den 1. juli 1990 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 360, s. 1), af Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3834/91 af 19. december 1991 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 1991 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 361, s. 13), af Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3761/92 af 21. december 1992 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 1992 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 383, s. 1), og af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EF) nr. 3608/93 af 20. december 1993 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 1993 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 328, s. 1), måtte sagen afvises, da den ikke var blevet anlagt inden for den frist på to måneder, der fastsættes i artikel 230, stk. 5, EF. Modsat det af sagsøgeren hævdede er Rådets beslutning om at intervenere i den sag, som førte til kendelsen i sagen Schuerer mod Kommissionen, på ingen måde af en sådan karakter, at fristerne for at anlægge sag om annullation af endelige retsakter på ny begynder at løbe.

24 Selv med udgangspunkt i den hypotese, at sagen måtte betragtes som en sag med påstand om annullation af et angiveligt afslag fra Rådets side på, med

tilbagevirkning fra den 3. oktober 1990, at fastsætte en justeringskoefficient for Tyskland på grundlag af leveomkostninger i Berlin, måtte sagen også afvises. Når nemlig en afgørelse fra Rådet har karakter af et afslag, må den bedømmes efter arten af den henvendelse, den er svar på (jf. Domstolens dom af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 22). Imidlertid har den foranstaltning, sagsøgeren ønsker, almengyldig karakter, hvorfor den, såfremt den blev vedtaget, ville berøre sagsøgeren på samme måde som enhver anden forhenværende tjenestemand ved Fællesskabet med bopæl i Tyskland og ikke have en sådan karakter, at sagsøgeren ville blive individuelt berørt som forudsat i artikel 230, stk. 4, EF.

25 Endelig afgiver stævningens formulering ikke grundlag for at antage, at sagen er anlagt i henhold til artikel 232 EF, hvilket i øvrigt bekræftes af, at sagsøgeren ikke formelt har opfordret Rådet til at handle inden sagens anlæg.

26 Herefter vil sagen være at afvise.

Sagens omkostninger

27 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den part, der har tabt sagen, at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTEN (Tredje Afdeling)

for ret:

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 28. juni 2000.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand